

Ďalší úspech gymnázia

Pod záštitou podpredsedu vlády SR pre ľudské práva a menšiny Rudolfa Chmela, za podpory a spolupráce Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR, Úradu vlády SR a ďalších organizácií sa v Liptovskom Jáne v dňoch 23.-25. marca 2011 konalo celoštátne kolo XIII. ročníka Olympiády ľudských práv, na ktorom sa zúčastnila aj súťažiaca z Gymnázia Vojtecha Miháliky v Seredi Ivana Hubinská, študentka VII.C triedy. Ivana do celoštátneho kola postúpila z 2. miesta v krajskom kole súťaže medzi 8-mimi postupujúcimi z Trnavského kraja. Na celoštátnej súťaži v Liptovskom Jáne úspešne zabodovala, keď v eseji na tému Nenávisť na internete získala 1. miesto a v riešení modelových situácií bola vo svojej skupine tiež prvá. Dvanásť najlepších súťažiacich sa predstavilo pred hlavnou porotou vo Veľkom finále, kde I. Hubinská sa umiestnila celkovo na 7. mieste a bola odmenená poslancami Európskeho parlamentu pánom P. Šťastným a pani K. Nevedaľovou hodnotnými cenami, okrem iných i 5-dňovým pobytom v Strassburgu a návštevou Bruselu, tiež ponukou na spoluprácu s inštitúciou Ľudia proti rasizmu.

Tešíme sa z Ivaniných úspechov, srdečne jej blahoželáme a dúfame, že jej umiestnenie bude povzbudením pre ostatných študentov.

Jana Míková

Nenávisť na internete – ako jej čeliť?

Konečne si dajme dole ružové okuliare a nekladme si servítku pred ústa pri pomenovaní problémov, pretože nenávisť na internete sa stupňuje. Stránok s neonacistickým obsahom, vyvolávajúcich nenávisť voči rase či etniku, pribúda a naše zákony sú často prikrátke. Práve internet sa v posledných rokoch stal nástrojom otvorenej propagácie neonacizmu. Skrytí za anonymitu cítia sa ich autori za monitorom bezpečne a svoje názory rozširujú viac ako kedykoľvek predtým.

Ich stránky sa objavujú tam, kde môžu zasiahnuť najcitlivejšie miesto – mládež. Pátrala som na sociálnej sieti facebook, ktorú denne navštevujú tisíce teenagerov a objavila som skupiny s názvami ako : „Vieš ako zachrániť topiaceho sa cigána? Nie. Tak je dobre.“ Dokonca mi prišla pozvánka do skupiny s napohľad nevinným názvom: „Naše Slovensko.“ Avšak nevinná je ozaj len zdanlivo. S väčšou demonštráciou nenávisti voči Rómom od toľkých rôznych ľudí som hádam ešte nestretla. Konečne som pochopila účel takýchto stránok. Zavesia na internet článok o výstavbe bytovky – samozrejme pre Rómov, k tomu jeden komentár ako sa priživujú na „bielych“. A vtedy sa to začína! Lavína nenávisti a odporu je spustená. Nik neriešil sociálny problém, všetci videli iba rasu. Nasledoval jeden nechutný komentár za druhým. Za všetky sa s vami podelím o názor, ktorý zverejnil mladík z Levoče: „To je neskutočné, ako ich ja nenávidím, hádzal by som ich zdegenerované ženy a deti zaživa do pece, ako to robilo Sonderkomando v Auschwitz – Birkenau.“ Odporné! Odváža sa mi niekto tvrdiť, že toto neporušuje minimálne dva platné zákony SR? Prečo máme iný meter na tých, čo hajľujú na ulici a iný na tých, čo to robia na internete? Ako môže mať stránka s takýmito komentármi 60 tisíc fanúšikov? Prečo nikto nedbá, aby sa zákony týkajúce sa osôb podporujúcich a propagujúcich potláčanie práv a slobôd občanov, prejavujúcich verejné sympatie k fašizmu, dopúšťajúcich sa hanobenia rasy, podnecovania národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti či vyhrážania sa skupine obyvateľov holokaustom, genocídou dodržiavali aj na internete? A posledná pre mňa nesmierne dôležitá otázka: Čím to je, že mládež v 21. storočí takéto názory nielen akceptuje, ale aj podporuje?

Mysle mladých ľudí sú ľahko manipulovateľné takýmto druhom nenávisti. V dobe , keď väčšina z nás trávi na internete aj niekoľko hodín denne, je potrebné presunúť kampaň proti rasizmu aj na sociálne siete, nech sa stretávame aj s niečím pozitívnym. Ľudí, čo nás nabádajú k rasizmu, je dosť, ale nájdú sa aj takí, čo nám pomôžu rozvinúť kritické myslenie? Mladým ľuďom sa treba venovať, kým majú mysle otvorené. Zdravé názory si utvoria aj sami a potom nacistické webstranky nebudú mať šancu.

Tento problém sa však stáva globálnym a celý svet by mal proti nemu bojovať spoločne. Ukazuje sa tu však rozdielnosť postojov krajín k tejto problematike. Kým v Európe sa snažíme netolerovať akékoľvek prejavy nenávisti, v USA je to inak. Americká ústava podporuje takmer totálnu slobodu prejavu, čo v praxi znamená,

že to, čo by si neonacisti na európskych serveroch dovoliť nemohli, na amerických im v tom nik nebráni. Je to americká justícia, ktorá brzdí odhaľovanie neonacistov a rušenie ich stránok? Myslím si, že by bolo správne, aby sa stránky vytvorené Európanmi, ktoré majú pôsobiť na našich čitateľov, riadili našou legislatívou, minimálne Dohovorom o potláčaní počítačovej kriminality a Medzinárodným paktom o vylúčení všetkých foriem rasovej diskriminácie, ktorý ratifikovali všetky členské štáty EÚ a podľa ktorého by mali byť trestnými činmi rozširovanie ideí založených na rasovej nadradenosti alebo nenávisti i akékoľvek podnecovanie k rasovej diskriminácii. To, ako si Spojené štáty vážia slobodu jednotlivcov, je obdivuhodné, ale že sa stávajú centrom internetovej nenávisti, nerobí dobré meno im samým.

Nechcem sa však tváriť, že celý problém je v USA a v Európe je všetko v poriadku. Zákony tu síce existujú, ale rozdiel medzi de jure a de facto je stále priepastný. Vymožitelnosť práva je niekedy veľmi slabá. Problém spočíva tiež v nás samých, v našej ľudskej nečinnosti, alebo je to tým, že aj keď chceme, nevieme, čo robiť? Tomu neverím! Máme organizáciu ako Ľudia proti rasizmu, ktorá môže podať trestné oznámenie na obsah webstránky alebo príspevkov. Aj my sami takto môžeme prispieť k očisteniu internetu od nenávisti, ale to musíme ozaj chcieť. Nahlasovať kompetentným, keď vidíme, ako sa porušuje zákon. Bohužiaľ, ľudia sa často aj v dejinách riadili heslom: „Čo ťa nepáli, nehas!“ Ignorovali, boli slepí, či mávli rukou. Naša polícia i my sa musíme naučiť konať! Zlo či už internetové, alebo reálne treba ničiť v zárodku a naším poslaním do budúcnosti by malo byť vykoreniť nenávistné rasistické prejavy. Snažiť sa, aby sa realita priblížila k zákonu.

V mene budúcnosti, nech sa minulosť nezopakuje...